

ята, нахвърлиха се тамъ, гдѣто сочеше стариятъ вжглопочачъ и почнаха да дълбаятъ земята. Никога никой не е видѣлъ такава дружна работа. Непрѣкъснато хвърчеха кжсчета отъ разкопаната земя на вси страни. Като по вълшебенъ начинъ, ямата ставаше сѣ по дълбока. Даже и най слабитѣ дѣчица ровѣха съ своитѣ малки прѣстенца земята и изхвърляха прѣстѣта . . .

Настана утро, но ние не прѣкъсвахме работата. Умора не сѣскахме, защото почнахме да чуваме гласове отъ рудницата все по отчетливо. Кждѣ обѣдъ стигнахме до дървения сводъ. Разбихме го. И въ тая минута пѣсень ясна, волна, се разнесе изъ подъ продупчената земя . . .

За мигъ произлезе чудесна гледка: плачове отъ радостъ и прѣгръщане между насъ — хората надъ земята и тѣхъ — спасенитѣ изъ дълбочинитѣ на земята хора . . .

Въ туй врѣме двама души изнесоха на ржцѣ изъ пещерята една едва останала още жива дѣвойка, която бѣше прислужница въ рудницитѣ — разносвачка на храната за работницитѣ.

— Ето я! Ето я! . . . Викнаха работницитѣ, като благоговейно сочеха работничката. — Тя избави живота ни, казваше единъ отъ работницитѣ. — Ние се бѣхме вече отчаяли, безъ храна, безъ вода, при разваленъ въздухъ, безъ свѣтлинка . . . готвѣхме се вече да мремъ. Ние си спомнѣхме женитѣ, които ще направимъ горки вдовици, — дѣцата, които оставѣхме клетки сираци: милъ бѣ ни бѣ-